

ἐσκέφθην· ἀρέθην εἰς τὸ πάθος, εἰς τὸ δυνεῖρον ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐξετάσω ποῦ θὰ κατέληγε. Δὲν ἤθελον νὰ μείνω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ταπεινώσεως, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποστῇ. Ἦρχισα νὰ λαμβάνω τὸ ὕψος καὶ τοὺς τρόπους τῶν νέων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μὲ εἶχον καταβάλλει καὶ τοὺς ὁποίους ἐφθόουν... Συνεδέσθην μετ' αὐτῶν καὶ ἔζησα ὡς αὐτοί· ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Σουσα ἦτο ἀνοικτὴ δι' ἐμὲ καὶ ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἐφάνη κολακευθεῖσα διὰ τὴν μεταβολὴν μου.

— Ἀπλὴ γυναικεῖα φιλαρέσκεια, παρετήρησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Ἰσως... εἶπε στενάζων ὁ Λαυρέντιος.

— Εἰς ὅλα αὐτὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς, ὑπάρχει περισσότερα παραφωρὰ ἐγωῖσμου ἢ ἀληθοῦς πάθους· ὁπωσδήποτε, ἐρίφθητε εἰς ἄσπτον βίον, δαπανῶντες καὶ συνομολογοῦντες δάνεια. Ἐννοεῖται ὅτι οὐτε περὶ σπουδῶν, οὐτε περὶ ἐργασίας γίνεται πλέον λόγος... Καλὰ, εἰπέτε μοι τὴν ἀλήθειαν. Τί ἐκαμντε κατὰ τὰ δύο καὶ ἡμισὺ ἐκεῖνα ἔτη;

— Εἶνε εὐκολώτατον νὰ τὸ ὑποθέσετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Δὲν ἔκαμνα, κατὰ πρῶτον καμμίαν ἐργασίαν. Δὲν μετέβαινα εἰς τοῦ κυρίου Γλαβόν, ὁ ὁποῖος κατελυπήθη ἐννοήσας ποῖαν ὀλεθρίαν ὁδὸν ἠκολούθουν. Ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, τὴν ὁποίαν παρείχεν ἡ ἡλικία, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἀξία του, μοὶ ἔκαμε παρατηρήσεις καὶ ἐπιπληξείας· ἀλλ' ὅλα ἦσαν ἀνωφελῆ καὶ ἐπέμεινα· τότε ἔπραξεν ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὁ καθεὶς ἂν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του· εἰδοποίησε τὴν μητέρα μου.

— Καὶ ἐμείνατε ἐπίσης ἀναίσθητος εἰς τὰς ἐπιπληξείας τῆς μητρὸς σας ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνας τοῦ κυρίου Γλαβόν;

— Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ πράξω ἄλλως.

— Διατί;

— Εἶχον χρέη, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὁμολογήσω εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τὰ ὁποῖα πιθανῶς δὲν θὰ ἐπλήρωνα.

— Ἀλλὰ τότε, ποῦ ἐβασιζέσθε διὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ αὐτὰ;

— Εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Ἐπερίμενα νὰ φανῇ εὐνοϊκὴ ἡ τύχη· ἀλλ' ἡ ἀτυχία μὲ κατεδίωκεν ἀδιακόπως καὶ ἐπέβαρυνε περισσότερο τὴν θέσιν μου.

— Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταφεύγετε εἰς τὴν μητέρα σας.

— Ὅσῳ ἠδυνάμην σπανιώτερον. Πάντοτε ἠκολούθουν λυπηραὶ σκηναί, τὰς ὁποίας καταλαμβάνετε, καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχω πλέον ἄλλο μέσον...

— Εἰς τοιαύτην θέσιν εἴχετε φθάσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτε τῆς ἐζητήσατε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Ναί, εὐρισκόμεν εἰς ἀπελπισίαν.

— Πόσα ὠφεῖλετε;

— Τὸ εἶπον εἰς τὸν ὑπαστυνόμον. Εἰκοσι ἑως τριάντα χιλιάδας φράγκων.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ ἀπαντήσετε ἀκριβῶς καὶ νὰ εἰσέλθετε μάλιστα καὶ εἰς λεπτομερείας τινάς.

Ὁ Λαυρέντιος ἐδίστασεν. Ὅχι διότι προσεβλήθη ἐκ τῶν ἐξετάσεων τούτων, αἱ-

τινες ἀφεώρουν καὶ τὰ ἐλάχιστα τοῦ ἰδιωτικοῦ τοῦ βίου, τοῦθ' ὅπερ εἶχε λάβει ἤδη ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ διέβλεπε λεπτολόγον μόνον ζήλον ὅπως συλλέξῃ καὶ τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας, δυνάμενας νὰ ὑποβοηθήσωσι τὰς ἐνεργείας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Λαυρέντιος, ὡς οἱ ὅμοιοί του ἄσπιοι, δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τὴν θέσιν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐρώτησις, ἥτις τῷ ἀπηυθύνθη, τὸν ἐστενοχώρει. Ἐν τούτοις κατῴρθωσε νὰ σχηματίσῃ πρόχειρον ἰσολογισμόν, ἀντιπροσωπεύοντα τὰ ἐξῆς χρέη: 12,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἰς διαφόρους προμηθευτάς.—3,000 φράγκων, ἅτινα ἐδανείσθη ὑπὸ τῶν φίλων του.—5,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἰς τινὰ κύριον Σεγρί, τοκογλύφον.—8,000 φράγκων εἰς δύο γραμμάτια ὀφειλόμενα εἰς ἕτερον τοκογλύφον ὀνόματι Σαμουήλ Ριχάρ καὶ 4,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἰς τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

— Τὸ ὅλον τριάκοντα δύο χιλιάδας, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ὅστις ἐκράτει σημείωσιν τῶν ἀριθμῶν τούτων.

— Προσθέσατε εἰς ταῦτα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ δύο χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθη χθὲς τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν Σαμουήλ Ριχάρ.

— Ἐκάμετε δάνειον χθὲς τὸ πρωὶ; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς ῥίπτων ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου.

— Καταλαμβάνω ὅτι αὐτὸ σας φαίνεται παραδόξον, διότι ἡ πίστις μου ἦτο ἐξηντηλημένη, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐξεπλάγην διὰ τὴν καλὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ Σαμουήλ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ. Θὰ ἐπανεέλθωμεν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐν τούτοις, ποῖα χρέη ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀπαιτητά;

— Ὅλα.

— Ἀλλὰ... ποῖα τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα, ἐκεῖνα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα σας ἠνάγκασαν νὰ προβῆτε εἰς ἕν ἀπὸ τὰ διαβήματα ἐκεῖνα ἐναντίον τῆς μητρὸς σας, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἐκτάκτους μόνον ἀνάγκας καταφεύγατε;

— Δύο. Ἐν γραμματίον τριῶν χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον ὁ Σαμουήλ ἠπείλει νὰ διαμαρτυρήσῃ, καὶ πρὸ πάντων διακόσια λουδοβίκια, τὰ ὁποῖα ἔχασα εἰς τὸ παίγνιδιον, καὶ ὠφείλον νὰ πληρώσω χθὲς εἰς τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

— Τὸ ὅλον ἐπτά χιλιάδας. Διατί τότε ἐζητήσατε ἀπὸ τὴν μητέρα σας δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Διὰ νὰ μοῦ περισσεύσουν ὀλίγα χρήματα καὶ δυνηθῶ ἐκ νέου νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου.

— Περιεγράψατε εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τὰς σκηνας, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν μεταξύ ὑμῶν καὶ τῆς μητρὸς σας τὴν ἐβδόμην Ἰουλίου καὶ τὸ ἐσπέρας τῆς προχθῆς. Εἶνε ἀκριβῆς ἡ περιγραφή ἐκεῖνη καὶ ἐπιμένετε εἰς αὐτήν;

— Ἀναμφιβόλως, τίποτε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω.

— Ἐν τούτοις εἶνε πιθανόν ὅτι δὲν ἐλάβετε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων εἴχατε τόσον κατεπείγουσαν ἀνάγκην. Διατί τὰ ἀπεποιήθητε, ἀφοῦ ἡ μητρὸς σας σὰς ἔφινε αὐτὰ εἰς τὴν διαθέσιν σας;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἀλλως τε, ἂν τὰ πράγματα συνέβαινον διαφορετικὰ, διατί δὲν θὰ σας τὸ ἔλεγον. Σὰς ἔκαμα ὁμολογίας πολὺ περισσότερο ταπεινωτικάς.

— Ἐν τούτοις, ἀφοῦ δὲν σας ἔμενεν οὐδεὶς πόρος, πῶς ἠλπίζατε ν' ἀποφύγετε τὴν διαμαρτυρήσιν τοῦ Σαμουήλ Ριχάρ καὶ τὰ ὀφειλόμενα τοῦ δὲ Μεράκ;

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

MZ'

Ὁ Πιεδούσης, ἐκκληκτος, μάλιστα δὲ καὶ ὀλίγον τεταραγμένος, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ προσήλωσε τὸ οὖς.

Ἡ φωνὴ αὐτῇ δὲν ἐφαίνετο ἀκουομένη μακρόθεν, καὶ ἐν τούτοις μόλις διεκρίνετο.

Ἦτο μᾶλλον ψίθυρος ἢ ἄσμα.

Αἱ Αἰολικαὶ κινύραι ἐπέμπουσι παρομοίους φθόγγους, ὅταν ὁ ἀνεμος φυσᾷ διὰ τῶν χορδῶν των, ὁ δὲ Πιεδούσης ἔκλινε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ μελωδία, ἣν ἤκουε, κατήρχετο ἐκ τῶν νεφελῶν.

Ἠκροάσθη μετὰ περισσότερας προσοχῆς, καὶ ἐφάνη αὐτῷ τὴν φορὰν ταύτην ὅτι ἡ φωνὴ ἀνῆρχετο ἐκ τοῦ βάθους ὑπογείου τινός.

Τῷ ἐφάνη μάλιστα ὅτι διέκρινε τὰς λέξεις τοῦ μυστηριώδους τούτου ἄσματος.

Ἦσαν λέξεις κυκλίου παιδικοῦ ἄσματος, ὅπερ αἱ νεανίδες ᾄδουσι κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρός.

Ἐσπέπτετο ποῦ ἤκουσε τὸ ἄσμα, ὅπερ ἐξῆγειρε τὰς ἀναμνήσεις του, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξησθῆναι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὡς ἡχὼ ἀπομακρυνομένη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσθῆσθη ὁλοσχερῶς.

Οὐδὲν πλέον ἀκούων, ὁ Πιεδούσης ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν παραδόξον τούτον ἦχον.

ὑπὸ τὴν μικρὰν γέφυραν εὐρίσκετο ὁ τοίχος τοῦ ὑποβάθρου τοῦ μύλου, καὶ ὁ αὐλαξ, ἔνθα ἔρρεε μικρὰ διήθησις ὕδατος, ἥτις, ὀλίγον κατωτέρω, ἠνοῦτο μετὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Γιάκο ἐγένετο ἄφαντος, ἀφοῦ ἐτε-

λείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἄλλως τε δὲ ἐκ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ δὲν ἐξήρχοντο βεβαίως οἱ ἀγγελικοὶ ἐκεῖνοι φθόγγοι.

Ὁ Πιεδούσης ἐπίστευσε πρὸς στιγμήν ὅτι ἐγένετο θῆμα αὐταπάτης, μουσικῆς ἀναμνήσεως, ἐξ ἐκείνων ἃς αἰσθάνεται τις ἐνίοτε ὅταν διήλθε τὴν νύκτα ἐν χορῷ καὶ ἐπανευρίσκει ἐν τῷ θορύβῳ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης, ἔνθα κεῖται ἡμι-κοιμώμενος.

— Θὰ εἶνε τὸ ρεῦμα ποῦ κυλάει εἰς τὰ χαλίκια, εἶπε καθ'ἑαυτόν. Μήπως ἤ-πια πολὺ; Τὸ κρασί τῆς γρηᾶς φορκοῦς δὲν εἶνε κακόν, ἀλλὰ κτυπᾷ στὸ κεφάλι. Ἄς περπατήσω λιγάκι γιὰ νὰ μοῦ πε-ράσῃ.

Καὶ σπεύσας τὸ βῆμα, ἤρχισε νὰ κατέρχεται πρὸς τὰ δένδρα, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων εἶχε κοιμηθῇ τόσον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει ἐντελῶς, καὶ ὁ ἀστὴρ τῶν ποιμένων ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ κα-θαροῦ οὐρανοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ὀμίχλη ἠγείρετο ἐπὶ τῶν δύο κοιλάδων, ὀμίχλη φαίχρους, ἥτις ἐπεκτείνεται μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπὶ τῶν λειμῶνων, καὶ ἦν ἐπηργύρου ἡ ἀσθενὴς λάμψις τῆς νέας σελήνης.

Αὐραὶ ὑγραὶ διήρχοντο ἐπιφύουσαι τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ Πιεδούσης ἡσθάνθη πάραυτα ἑαυτὸν βεβρεγμένον μέχρι τῶν ὀστέων.

— Βρρ! βρρ! ἀνέκραξεν ἀνατινασσό-μενος, μοῦ φαίνεται πῶς πέρασα κολυμ-βῶντας τὰ δύο ποτάμια, καὶ νὰ μὲ παρ' ὁ διάβολος, ἡ πίπα μου κοντεύει νὰ σβύ-σῃ. Ἄν ἐξακουλουθῇσω νὰ τριγυρίζω εἰς αὐτὴν τὴν βαθρακοφωλιὰ θ' ἀρπάξω κα-νένα βρογχίτη, καὶ αὐτὸ δὲν συμφέρει εἰς τὸν ἀρχηγόν. Πρέπει νὰ γυρίσω πίσω, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ γρηᾶ θὰ εἶνε ἀνή-συχη, καὶ ὠραία θὰ τὴν πάθω ἂν μοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νὰ στρέψῃ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν, ἐκατὸν βήματα πρὸ αὐτοῦ, πλησίον τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, μορφήν λευκὴν, κινουμένην βρα-δέως.

Δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς βρυκόλακας, καὶ ἐν τούτοις ἡσθάνθη λίαν δυσάρεστον αἰσθησὶν βλέπων τὴν μορφήν ἐξερχομένην μικρὸν κατὰ μικρὸν τῆς ὀμίχλης.

Ἡ μορφή ἐκείνη ὅμως εἶχε τὴν θέαν καὶ τοὺς τρόπους φάσματος. Ἔσυρε μα-κρὺ σουδάριον, καὶ ἐφαίνετο διολισθαί-νουσα ἐπὶ τῆς χλόης τῆς πεδιάδος.

Ὁ Πιεδούσης ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἐμπρός, τώρα τὴν ἔπαθα καλὰ!... νά, ἄρχισα νὰ ζαλίζωμαι. Ἐξάπαντος ἤ-πια παραπάνω. Αὐτὸ μοῦ 'σκότισε τὸ φῶς... Καὶ μ' ὄλα αὐτά;... ἄ, ὅχι, δὲν βλέπω ὄνειρο. Εἶνε κατὰλευκο, καὶ φαί-νεται πῶς εἶνε 'ψηλὸ ἔξη ποδάρια, καὶ ὅτι ἔρχεται χωρὶς νὰ περπατῇ. Οἱ βρυκόλα-κες ἔτσι εἶνε. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ κάθονται εἰς τὸ Σαβινὺ καὶ μοῦ ἐδιηγήθησαν τό-σαις ἱστορίαις, δὲν ταῖς εὐγάζαν βέβαια ἀπὸ τὸν νοῦν τους, κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἀδιάρφορον, τὸ φάντασμα αὐτὸ δὲν τὸ φοβοῦμαι καθόλου, καὶ μοῦ ἔρχεται ὄρε-

ξις νὰ 'πάγω νὰ τοῦ τραβήξω τὴν ἄσπρη κουκούλα γιὰ νὰ 'δῶ τὸ μούτσουλό του. Κατὰ δυστυχίαν, εἶνε ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ μέρος τῆς Ὀργης, καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεω-μένος γιὰ νὰ τὸ φθάσω νὰ κάμω μεγάλον γῦρον, γιὰτί θὰ περάσω ἀπὸ τὸ πέτρινο γεφύρι. Μὰ τί διάβολο νὰ ἔρχεται νὰ κά-νει εἰς αὐτὸ τὸ λειβάδι; Δὲν φεύγει κα-θόλου ἀπὸ τὸν γῦρον τοῦ νεροῦ; θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς φυλάει τὸ ποτάμι.

Μετὰ τινὰ δὲ στιγμήν σκέψεως ὁ Πιε-δούσης προσέθεσε χαμηλοφώνως:

— Πραγματικῶς... καὶ γιὰτί ὅχι; Αὐτὸ εἶνε ἓνας ὠραῖος τρόπος ν' ἀπομα-κρύνουν τοὺς διαβάταις. Τὸ μέρος αὐτὸ ἔβγαλε κακὴ φήμη, καὶ οἱ χωρικοὶ θὰ 'πᾶν νὰ 'ποῦν παντοῦ πῶς εἶδαν ἓνα φάν-τασμα νὰ περπατῇ κοντὰ 'στὸν μῦλον. Ἐχω μία ἰδέα, πῶς αὐτὸ τὸ φάντασμα θὰ ἔχει κῆποια σχέσι μετὰ τὸν μῦλον, καὶ ὅτι ἡ νύκτα αὕτη δὲν θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μάθω πολλὰ πράγματα. Ἐνας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ γυρίσω μέσα. Ἄν ἤθελε γελασθῶ νὰ τρέξω κατόπιν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄσπρο σινδόνι, θὰ ἔτρεχα τὸν κίνδυνον νὰ πλαγιάσω ἔξω.

Χωρὶς δὲ πλέον ν' ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ φάσματος, ὁ ἀγαθὸς πράκτωρ ἔστρεψε τὰ βήματά του πρὸς τὸν μῦλον.

Πᾶς ἄλλος, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν θὰ ἔσπεν-δε νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

Ὅταν ὅμως ὑπηρετήσῃ τις εἰς τὸ ναυ-τικόν καὶ εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν, δὲν φοβεῖται πλέον τοὺς κακούργους καὶ τὰ φάσματα.

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ρωμαλέος καὶ εὐκί-νητος, εἶχε δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους καρδίαν ἀτρόμητον, καὶ ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ πο-λύκροτον μετ' ἐξ βολᾶς, καὶ μάχαιραν, ἐν εἰδῇ ἐγγχειριδίου, στερεωτάτην καὶ θαυ-μασίως ἠκονισμένην.

Ὁ μυλωθρός, ἡ μυλωθρός καὶ ὁ ὑπη-ρέτης των, οὐδένα φόβον προὔξενον αὐτῷ.

Ἐλυπεῖτο μόνον ὅτι ἔπινε τὸν οἶνον τῆς Σωφᾶλ, καθότι ἡσθάνετο βαρεῖαν τὴν κε-φαλὴν, καὶ τὰς κνήμας ἀσθενῶς στηρι-ζομένας.

— Μ' ἔπιασε βέβαια ἡ ὑγρασία, ἐψιθύ-ρισε. Ἀμα ἔμβω μέσα θὰ περάσῃ.

Ἐφθασεν εἰς τὸν μῦλον, χωρὶς ν' ἀκού-σῃ πάλιν τὴν φωνήν, ἥτις ἐφαίνετο ἄδου-σα ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ ἵνα ἴδῃ τί ἀπέγεινε τὸ φῶμα.

Ἡ γραία μέγαιρα εἶχεν ἀνάψει λυχνίαν καὶ ἐκάθητο ἐπὶ σκίμπος τετραυσιμένου.

— Τέλος πάντων ἦλθε! ἐψιθύρισε αὕτη. Ἄπ' ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα τώρα ἡ πόρτα τοῦ μύλου ἔπρεπε νὰ εἶνε κλεισμένη.

— Μὰ τὴν πίστι μου, κυρὰ Σωφᾶλ, εἶπε γελῶν ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητής, θὰ κάμετε καλὰ νὰ βράτετε τὸ σίδερο. Ἐνας βρυκόλακας τριγυρίζει ἐκεῖ κάτω στὸ λειβάδι, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ 'μπῇ ἐδῶ μέσα νὰ μὲ τραβήξῃ ἀπὸ τὰ πο-δάρια.

— Ἐνας βρυκόλακας! ἀνέκραξεν ἡ γραία. Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ ἀνόητος, σὰν τοὺς ἄλλους; Θὰ εἶδες ἴσως τὴν ἄσπρη φοράδα τοῦ γέρω Μαθουρίνου, καὶ θὰ

ἐσυλλογίσθηκες ταῖς ἱστορίαις ποῦ σοῦ διηγήθηκαν στὸν τόπον.

— Ὅχι, ὅχι, κυρὰ Σωφᾶλ, δὲν ἦτο φοράδα, μέινετε ὅμως ἡσυχη, δὲν πιστεύω τῆς ἱστορίας τῶν γυναικῶν, καὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶδα πρὸ ὀλίγου στὴν ἄκρῃ τοῦ νεροῦ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἀξιόλογα! ἐγρύλλισεν ἡ μυλωθρός. Τὸ κρεββάτι σου εἶνε ἔτοιμον, πλάγιασε γιὰ ν' ἀνέβῃς στὴν ἀποθήκη. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κάμετε χωρὶς λόγο τὸν λύχνο. Ὁ Γιάκο τώρα ρουχαλιάζει, καὶ ὕστερα ἀπὸ 'λίγο θὰ κάνω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πιεδούσης ἦτο νὰ κατακλιθῇ, δὲν εἶχεν ὅμως κατὰ νοῦν καὶ ν' ἀποκοιμηθῇ. Προησθάνετο ὅτι ἡ νύξ δὲν θὰ παρήρχετο ἀνευ συμβεβηκότων, διὰ τοῦτο ἐπεθύμει νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς μυ-λωθρούς, καὶ ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἤρχοντο νὰ τοὺς ἴδωσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἐπειδὴ δὲ προέβλεπεν ὅτι ἡ γραία ἔμελλε ν' ἀφήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ σκότει, ἐπ-ωφελήθη τῶν ἐναπολειπομένων στιγμῶν, μέχρις οὗ ἤθελε παραλάβει μεθ' ἑαυτῆς τὴν λυχνίαν.

Ὅθεν διὰ βλέμματος ταχέος καὶ ἀσφα-λοῦς παρετήρησε τὸ μέρος ὅπερ ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὡς δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἵνα μὴ εὗρεθῇ εἰς ἀμηχανίαν, ἐν περιπτώ-σει νυκτερινῆς προσβολῆς.

Τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν λόγῳ μέρους κατή-χετο ὑπὸ μυωλίθων, σάκκων καὶ βαρε-λίων, χρησιμευόντων ὡς τράπεζαι τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ μέρους ἐκείνου δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ὅτι ἐν τῶν διαφραγμάτων, εἰς ἃ ἀπέληγεν αὕτη, θ' ἀπέκρυπτε κρη-σφύγετον προσιτὸν μόνον ἐκ τῶν ἄνω, καθόσον τὸ διάφραγμα οὐδεμίαν θύραν εἶχεν.

Ἡ ἐκ σάκκων κενῶν κλίνη τοῦ ἐκεῖτο κατέναντι τοῦ διαφράγματος, τὸ δὲ δέμα τῶν ἐμπορευμάτων αὐτοῦ, τεθειμένον πρὸς τὰ ἄνω αὐτῆς, θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς προσκεφάλαιον.

Ἡ καταπακτὴ, δι' ἧς ὁ Γιάκο εἰσ-ήρχετο καὶ ἐξήρχετο εὐρίσκετο δύο μέτρα μακρὰν τῆς κλίνης, ὀλίγον δ' ἀπωτέρω, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ στανιδώματος ἡ κλί-μαξ, δι' ἧς ἀνέρχοντο εἰς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ θέσις ἄρα ἦτο κατάλληλος ἵνα κοι-μηθῇ τις ἀνευ φόβου, ἀφοῦ ὁ κοιμώμενος δὲν ἦτο ἐκτεθειμένος νὰ κρημινισθῇ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου, ἵνα κατασυντριβῇ ὑπὸ σώ-ματος πίπτοντος ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὀρόφου.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πιεδούσης ἐνεκαθί-στατο ἐπὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης στρωμνῆς, ἡ Σωφᾶλ ἔκλειε διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύ-ραν τῆς εἰσόδου, καὶ ἐστερέου αὐτὴν ἔ-σωθεν δι' ἰσχυροῦ ξυλίνου μοχλοῦ.

Ἀφοῦ ἔλαβεν οὕτω τὰς προφυλάξεις αὐτῆς κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, ἀ-νερρίχθη ἐπὶ τῆς κλίσμακος μετ' εὐστρο-φίας πιθήκου, εἰσερχομένη δ' εἰς τὴν ἀ-ποθήκην ἀνέκραξε πρὸς τὸν ξένον τῆς:

— Καληνύκτα! Θὰ ἐξυπνήσω τὰ χαράγματα.

Πάραυτα ἐπανεκλείσθη ἡ ἄνω καταπακτή, ἣν δὲν ὑπερέβαινον αἱ βαθμίδες τῆς κλίμακος, καὶ ὁ Πιεδούσης εὐρέθη ἐν σκότει βαθύ.

Δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἐκοιμήθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν τούτοις ἡσθάνετο παραδόξους προαισθησεις.

ΜΗ'

Ἐπανελθὼν εἰς τὸν μῦλον, ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἤδη τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν, ὅπως ἔχει τις αὐτὴν μετὰ πολὺν ἡμερινὸν ὕπνον. Τὸ βάρος ὅμως, ὅπερ ἡσθάνετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του ἐπεδάρυνεν αὐτὸν πολὺ περισσότερον ἀφ' οὗ ἐδείκνυσε, πρὸ πάντων δὲ ἀφ' οὗ κατεκλίθη.

Τὸ αἷμα ἐπλημμύρει τοὺς κροτάφους του, εἶχε βόμβους εἰς τὰ ὦτα καὶ νυγμούς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡσθάνετο ἀπερίγραφτον καχεξίαν, ἣν ἐπειράθη νὰ καταπολεμήσῃ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἐπροχώρησεν.

Ἡθέλησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἐπανεπέσεν, ἄκων αὐτοῦ, εἰς τὴν ὀριζόντιον θέσιν.

Τότε ἤρξατο δι' αὐτὸν σκηνή, ἔτι μᾶλλον ἀλλόκοτος ἢ ὀδυνηρά.

Σωματικῶς ἡσθάνετο κεντήματα ὑπὸ τὸ κρνίον καὶ αἰμωδιάσεις καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἔβλεπεν ὀρχουμένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, φλόγας ἐρυθράς, αἵτινες ἐσβέννυντο ἴν' ἀναφῶσι κατόπιν ἐκ νέου.

Ἐπύρχοντο ἐπίσης στιγμαί, καθ' ἃς τῷ ἐφάνετο ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐξωκοῦτο καὶ ἔμελλε νὰ διαρραγῇ.

Διανοητικῶς, ἦτο ἔτι χειρόν.

Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, λίαν διαυγές καὶ ὀξύ, ἡμαυροῦτο ταχέως, καὶ αἱ ιδέαι του ἐσυγχίζοντο.

Ἀπώλεσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀνάμνησιν τῶν παρελθόντων, καίτοι δὲ κατέβαλεν ἀνηκουστούς προσπαθείας ἵνα τὴν συγκρατήσῃ, ἡσθάνετο ἐν τούτοις κάλλιστα ὅτι ἀπώλλυτο αὐτὴν.

Μετ' ὀλίγον, περιῆλθεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐξετάσῃ ἐαυτὸν ποῦ εὐρίσκετο, καὶ διατί ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ σάκκων ἀλεύρου, ἀντὶ νὰ εὐρίσκηται ἐν τῷ ἐν Παρισίοις δωματίῳ του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του.

Δὲν ἐνεθυμῆτο ἤδη πλέον τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐλησμονήσεν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου του.

Ὁ κύριος Λεκὸκ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λουδοβίκου, ὁ Τολβιάκ, ἡ Ἀγγλὶς Ἀραβέλλα, ὁ Κάμπρεμερ, ἡ δεσποινὶς Λεκὸντ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος γράφια τοῦ μύλου, διήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως διὰ τῆς τεταραγμένης φαντασίας αὐτοῦ, ὅπως σικαὶ ἐν μαγικῇ λυχνίᾳ.

Ἀνεγνώριζε τὰ πρόσωπα, ἠδύνατο μάλιστα ν' ἀποκαλέσῃ αὐτὰ διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν, δὲν ἦτο ὅμως εἰς κατάστασιν

νὰ κατανοήσῃ τοὺς λόγους τοὺς ὠθοῦντας αὐτὰ νὰ ἐνεργῶσιν.

Ἐμεθύσκετο ἐνίοτε, οὐδέποτε ὅμως ἡσθάνθη παρόμοιον τι.

Τὴν αἴσθησιν ταύτην δοκιμάζει τις ἐν ἀρχῇ παραφροσύνης.

Εὐτυχῶς δὲν ἦτο διαβατικὴ φρενοβλαβία, παραχθεῖσα ἐκ τῆς ἀπορροφήσεως φαρμάκου τινός.

Οἱ καπνίζοντες τὸ ὄπιον καὶ τὸ χασὶς εἰσὶ φρενοβλαβεῖς.

Ἄλλως τε, ἐὰν αἱ δυνάμεις τοῦ Πιεδούσης εἶχον παρὰ λυσεῖ, αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ ἀπ' ἐναντίας εἶχον προσκτήσει ἔκτακτον λεπτότητα.

Ὁ ἐλαφρότερος δούπος ἀντήχει, ὡς ἐκ κρηξίς, εἰς τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔβλεπον ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ γαλήνης.

Μόνον, δὲν ἦτο ἐντελὴς βέβαιος ὅτι ἔβλεπε καὶ ὅτι ἤκουε πραγματικῶς.

Δι' αὐτὸν, τὰ πάντα ἦσαν ὄνειρα, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐπίσης ἀπολέσει τὴν γνῶσιν τοῦ χρόνου, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ πρὸ πόσων ὥρων ἢ λεπτῶν ἦτο κεκλιμένος, ὅτε τῷ ἐφάνη ὅτι ἀκτὶς φωτὸς διήρχετο διὰ τινος ραγᾶδος τοῦ διαφράγματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσήπτετο τὸ πρόσωπόν του.

Τὸ ἐνστικτὸν ὥθησεν αὐτὸν νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῆς ραγᾶδος, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι διέκρινεν, εἰς τὴν λάμψιν καπνίζούσης λυχνίας, τὴν Σωφᾶλ, καθημένην παρὰ τινι τραπέζῃ, ἀπέναντι ἀνθρώπου τινός, ὅστις θὰ ἦτο ὁ ἀξίος σύζυγος τῆς μεγάλης ταύτης.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν ὡς ἔγγιστα ἔξ ποδῶν ἀνάστημα, ὥμους κολοσσοῦ καὶ φυσιογνωμίαν δραπέτου τοῦ κατέργου.

Ἐπινε μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ οἰνόπνευμα ἐντὸς κυπέλου ἐκ λευκοσιδήρου.

Πῶς ἄρα γε εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς κρύπτης ἐκείνης, τῆς κατεσκευασμένης μετὰ τὸ διαφράγμα καὶ τοῦ ἐξωτερίου τῆς οἰκίας τοίχου;

Τί ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ἐκεῖ;

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ἀνίκανος νὰ ζητήσῃ τὴν λύσιν τῶν δύο τούτων προβλημάτων, παρηκολούθει ὅμως πάσας τὰς κινήσεις τοῦ φρικώδους ἐκείνου ζεύγους, καὶ ἤκουσεν, ἡ ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουσε, τὴν συνδι-ἀλεξιν τῶν δύο συζύγων, τὸσον καθαρῶς, ὡς εἰ ἐκάθητο πλησίον αὐτῶν.

ΜΘ'

Ἀπώλεσας τὸ ἔρεισμα ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, ὁ Πιεδούσης ἀπώλεσε ταῦτοχρόνως καὶ τὴν αἴσθησιν.

Ἡσθάνθη ἀορίστως ὅτι ἐπιπτεν, ὅτι ἐστρέφετο περὶ ἐαυτὸν, καὶ τέλος, ὅτι ὑφίστατο σύγκρουσιν.

Εἶτα, οὐδὲν πλέον ἡσθάνθη.

Ὅταν ἐπανελάβε τὰς αἰσθήσεις του, συνήντησεν ὑπὸ τὴν χεῖρα αὐτοῦ σῶμα ψαθυρὸν καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ στόμα τοῦ ἦτο πλήρες ὕλης, ἥτις ἐφραττεν αὐτὸ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν ἠμπόδιζε νὰ φωνάξῃ.

Ἐτινάχθη, ἠνορθώθη, ἔπτυσσε, καί, ψηλαφῶν περὶ αὐτοῦ, ἠνόνησε τί εἶχε συμβῆ.

Εἶχε πέσει ἐπὶ σωρείας ἄμμου, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ, κτυπήσασα πρῶτη, ἐχώθη ἐν αὐτῇ μέχρι τῶν ὠτων.

Ἦτο θαῦμα ὅτι δὲν ἐπνίγη.

«Καὶ τὰ δυστυχήματα ἐνίοτε ὠφελοῦν», λέγει ἡ παροιμία.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπειράτο νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ιδέας του, ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὔτε ἐντελὴς ἐκοιμήτο, οὔτε ἐντελὴς ἐγρηγόρει, εὐρίσκετο ἤδη ἐν εὐαρέστῳ καταστάσει.

Ἡ πτώσις του ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν διαύγειαν τοῦ νοός του.

Κατενόει θαυμασίως ὅτι δὲν εἶχεν ὀνειρευθῇ, ἐξήγει κάλλιστα ἐκεῖνο, ὅπερ τῷ εἶχε συμβῆ.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ Σωφᾶλ τῷ εἶχε στήσει παγίδα, ὅτι ἡ κλίνη, παρασκευασθεῖσα διὰ τῶν φροντίδων τῆς μεγάλης ταύτης, εἶχε τεθῇ ἐπὶ τινος καταπακτῆς, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν αὕτη ἢ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ὅπως θίξῃ ἐλατήριον καὶ κατακρημνίσῃ τὸν ξένον τῆς ἐντὸς τῶν ὑπογείων μυχῶν τοῦ μύλου.

Ἴνα παίξῃ αὐτῷ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, περιέμενε τὸ ἀγγέλλον τὴν ἀφίξιν τοῦ Τολβιάκ σημεῖον, καθότι ἐκεῖνος, ἐν αὐτῇ ἀπεκάλει ὁ Ἐρυθρός, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Τολβιάκ, ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα ἐγένετο, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πρῶτον ἀριθμοῦ 29 εὐρίσκετο ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς.

Ἀναμφιβόλως, δὲν ἔρριψαν αὐτὸν ἐντὸς ὑπογείου ἵνα τὸν διατηρῶσιν ἐκεῖ καὶ τὸν τρέφωσιν.

Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι τὸ ὑπόγειον τοῦτο θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς τάφος.

Θὰ ἤρχοντο ἄρα γε νὰ φονεύσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ, ἢ θ' ἄφρινον αὐτὸν γ' ἀποθάνῃ τῆς πείνης;

Οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ἦτο ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

Δὲν ἐκρημνίσαν αὐτὸν οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου ἐντὸς τῶν κρυπτῶν τοῦ καταγωγίου ἐκείνου, διότι τὸν ἐξέλαβον ὡς κατάσκοπον, ἀλλὰ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ σφετερισθῶσι τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὸ βαλάντιόν του.

Ἀλλὰ τὸ βαλάντιόν του ἦτο ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ τὸ δέμα, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς προσκεφάλαιον, θὰ ἔπεσε μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ.

Ἦπῃρχεν ἐκ τούτου πιθανότης ὅτι οἱ ἀθλιοὶ ἐκεῖνοι θὰ κατήρχοντο ἴν' ἀπογυμνώσωσι τὸ θῆμα των.

— Θὰ νομίζουν ὅτι ἐσκοτώθηκα ὅταν ἔπεσα, ἐσκέφθη ὁ Πιεδούσης, ἢ, ἂν δὲν εἶμαι σκοτωμένος στὸν τόπον, ἴλιγο πρᾶγμα θὰ μοῦ λείπῃ, καὶ θὰ ἔλθουν μετὰ τὴν ιδέαν νὰ μ' ἀποτελειώσωσιν. Θὰ ἰδοῦν ὅμως, μὰ τὴν πίστι μου! μὲ ποῖόν θὰ κουβεντιάσωσιν.

Ταῦτοχρόνως ἐψηλάφει τὸν ζωστήρᾶ του καὶ ἐπεβεβαίωτο μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι τὸ πολὺκροτὸν καὶ ἡ μάχαιρά του εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκάθητο ἐπὶ σωροῦ ἄμμου, ὅστις εὐρέθη ἐκεῖ λίαν καταλλήλως, ὅπως συγκρατῇ τὴν πτώσιν του.

Πέριξ αὐτοῦ τὸ σκότος ἦτο βαθύ.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ὑπῆρξε νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ κατοπτρεύσῃ τὸ ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ριφθῇ τόσον ἄγροικως, ἀλλ' ἡ σύγκρισις συνεκράτησεν αὐτόν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ μόνη ἐναπολειπομένη αὐτῷ ἐλπίς, ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς δολοφόνους του, ἦτο ν' ἀφήσῃ αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἡ πτώσις τὸν ἐφόνευσε, καὶ νὰ προσποιηθῇ τὸν νεκρόν, ἵνα κἀλλιον ἐξαπατήσῃ αὐτούς.

ὑπελόγιζεν ὅτι μετὰ τινα ὥραν θὰ κατῆρχοντο διὰ τῆς καταπακτικῆς ἢ διὰ τινος ἐτέρας μουσικῆς διόδου, ὅτι θὰ ἤρχοντο κρατοῦντες φανὸν ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ ἐτέρᾳ, ὅτι, βλέποντες αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου, θὰ τὸν ἐπλησίαζον ἄνευ δυσπιστίας, καὶ τότε θὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐνῶ, ἂν οἱ ἄθλιοι συνελάμβανον αὐτόν, κατοπτρεύοντα τὴν κρύπτην του, δὲν θὰ ἔλειπον νὰ προστρέξωσιν, ἵνα ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ, εἰς ἄλλα μέσα.

Ἀφοῦ, ἐν διαστήματι δευτερολέπτων, συνέλαβε τὰς σκέψεις ταύτας, ὁ Πιεδούσης ἀπεφάσισε νὰ μὴ κινήθῃ.

Ἐπεσεν ἐκτάδην, λαβὼν θέσιν φυσικὴν καὶ ἄνετον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὴν ὁροφὴν, ἵνα μὴ συλληφθῇ ἐξαπίνης ὅταν θὰ ἠναίγεται ἡ καταπακτικὴ.

Εἶτα ἔσυρε τὰ ὄπλα ἐκ τοῦ ζωστήρος του, ἡτοίμασε τὴν μάχαιραν, καὶ τὸ πολυκροτόν του, καὶ περιέμενεν ἀταράχως τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ παλαίσῃ εἰς ἐναντίον δύο, ἴσως μάλιστα εἰς ἐναντίον τριῶν, καθόσον ἡ φρικώδης μέγαιρα ἦτο γυνή, δυναμένη νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ ἔργον.

— Αὐτὴ ἡ γρηᾶ φορκου ἔβαλε τὸ γιγαντικὸ μέσος στο κράσι ποῦ μοῦδωκε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἡττηθείς. Ἐπρεπε νὰ μὴν ἐμπιστευθῶ καὶ νὰ μὴν πιῶ παρὰ καθαρὸ νεράκι, ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ σκέπτεται ὅλα.... Μὰ τί διάβολο μοῦ ἔδωσε νὰ πιῶ;.... Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μπουτίλια μοῦ ἐφαινόταν πῶς εἶχα στὸ κεφάλι μου ἕνα βάρος ἀπὸ ἐκατὸ λίτραις.... καὶ ὅταν ἐπλάγιασα ἐκεῖ κάτω, ἔβλεπα καὶ ἤκουα χίλια δυὸ πράγματα... Ἐχόρευαν στὰ μᾶτια μου καὶ ἐκτυποῦσαν τ' αὐτιά μου. Καὶ τώρα δὲν ἔχω τίποτε, εἶμαι καλά. Τὸ πῆδημα ποῦ ἔκαμα, μ' ἐξέμεθυσε. Βλέπω, καθαρά 'σὰν τὴν ἡμέρα, ὅτι ἐδῶ κᾶτι φτείνου.... κᾶτι, ποῦ θὰ γείνη ἀπόψε.... Τὸ εἶπαν, οἱ κακούργοι!.... Ἡ γυναῖκα ἔκαμε λόγον διὰ κάποιον ποῦ θὰ φέρουν σὲ 'λίγην ὥρα.... γιὰ νὰ τὸν ξεπαστρέψουν, αὐτὸ εἶνε πάρα βέβαιον.... γιὰ κορμιὰ ποῦ ἤθελαν νὰ ρίξουν στὸν σιδηρόδρομον νὰ πλακωθοῦν ἀπὸ τῆς ρόδαις, ἀπαράλλακτα ὅπως ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἡ κόρη τοῦ Κάμπρεμερ... Μ' ἂν ἦταν αὐτὴ ποῦ θέλουν...; Μπα! ὅχι... εἶνε τρεῖς 'μέραις ποῦ χά-

θηκε.... θὰ τὴν ἔχουν ὡς τώρα ξεμπερδέσει.... ἂν ἦταν λοιπὸν ἡ κόρη τῆς κυρίας Λεκόντ;.... Μητ' αὐτὴ δὲν εἶνε. Δὲν τὸ κατῶρθωσαν τὴν πρώτην φορά, καὶ τώρα θὰ φυλάγεται.

Ὁ διανοητικὸς μονόλογος, εἰς τὸν ροῦν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφῇθῃ ὁ Πιεδούσης, διεκόπη ὑπὸ ἤχου ὅστις ἔκαμε νὰ ριγῇ τὸν ἀγαθὸν πράκτορα.

Ὁ ἤχος οὗτος ἦτο ἐν τούτοις λίαν ἀσθενής, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο στεναγμός, πνοή.

Ἐτάραξεν ὅμως τὸν πρῶν ἀριθμὸν 29 περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐτάραξεν αὐτὸν ὁ τριγμός τῆς καταπακτικῆς.

Ἦτο λοιπὸν κατωκνημένον τὸ ὑπόγειον;....

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὸ μάθῃ, ἐκράτησε τὴν ἀναπνοὴν του καὶ ἠκρασθη προσεκτικῶς.

Ἡ πνοὴ μετετράπη εἰς πένθιμον ψιθυρόν, εἶτα ὁ ψιθύρος κατέστη μέλος, μέλος ἡδύ, πνιγνόν· μελωδία ἀόριστος, μεμακρυσμένος ἤχος κυνηγετικῆς σάλπιγγος εἰς τὸ βάθος δάσους.

Ὁ Πιεδούσης ἐν τούτοις πάραυτα ἀνεγνώρισε τὸν ἤχον καὶ τὰς λέξεις, αἵτινες προσέβαλον τὴν ἀκοὴν του καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε τὴν μικρὰν γέφυραν.

Ἦτο φωνὴ μικρᾶς κοραΐδος, ἥτις ᾄδεν, ὁ δὲ Πιεδούσης ἔμεινεν ἐξεστηκώς.

Ποῦ ἄρα γε εἶχεν ἡδὴ ἀκούσει τὸ παιδικὸν ἐκεῖνο ᾄσμα;

Δὲν τὸ ἐνεθυμεῖτο πλέον, καὶ ἐν τούτοις καὶ ὁ ἤχος καὶ αἱ λέξεις διήγειρον τὰς ἀναμνήσεις του.

Μετὰ τὴν τελευταίαν στροφὴν τὸ μνημονικὸν αὐτοῦ ἐπανῆλθεν.

— Εἶνε ἡ Μάρθα, ἐψιθύρισε, ἡ κόρη τοῦ Κάμπρεμερ. Ἐτραγουδοῦσε αὐτὸ τὸ τραγουδι τὴν ἡμέρα ποῦ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἀρπάξουν, τὴν ὥρα ποῦ ἐγὼ ἔπινα μπίρα μαζὺ μὲ τὸν πατέρα της, ἐμπρὸς στὴ γρίλια τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἀλλ' ὁ ὅλος τοῦ ὑπογείου ἀντήχει καὶ τὸν ἐλαφρότερον ἤχον.

Ἡ ἄδουσα, θορυβηθεῖσα, ἐσίγησε πάραυτα.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, καὶ ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ βασισθῇ.

Εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ πυρεῖα καὶ τεμάχιον κηροῦ, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποτολμήσει νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἐκ φόβου μήτοι προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν κακούργων, οἵτινες εἶχον ρίψει αὐτὸν ἐντὸς τῆς κρύπτης ἐκείνης.

Ἀπεφάσισεν ὅμως, διὰ τὸ ἐπαῖγον τῆς περιστάσεως, ν' ἀψηφήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρατηρηθῇ.

Μόλις ἤναψε τὸ πυρεῖον καὶ ἀσθενὲς κραυγὴ τρόμου ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑπογείου, εἰς δὲ τὴν ὑποτρέμουσαν λάμψιν τοῦ κηροῦ παρετήρησε, συνεσπειρωμένην εἰς τινα γωνίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ ὁδοφύλακος.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὰ γόνατα ἔχουσα ἠνωμένα, καὶ

τὸν πῶγονα ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων.

Παρετήρει μετὰ τρόμου τὴν ἐκθαμβοῦσαν αὐτὴν ἐκείνην λάμψιν, τὸν ἐνώπιον αὐτῆς ἀνωρθούμενον ἐκείνον ἄνθρωπον, ὃν ἀναμφιβόλως ἐξελάμβανεν ὡς ἕνα τῶν καταδικωτῶν της.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισε αὐτὴν ἐκ πρώτης ὄψεως, καίτοι ἦτο πολὺ ἡλλοιωμένη, ἐνόησε δ' ἐπίσης ὅτι τὸν ἐφοβεῖτο.

— Πατέρα! βοήθεια! ἐφώνησε ἡ δυστυχὲς παιδίσκη, ἅμα εἶδε τὸν ψευδῆ πλανόδιον πωλητὴν, προχωροῦντα ὅπως τὴν πλησίαση.

Ἀναμφιβόλως, οὐδόλως ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶδεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ, καθότι ὁ ἱματισμὸς τὴν ἀπεπλάνη.

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, παιδί μου, εἶπεν αὐτῇ ζωηρῶς ὁ Πιεδούσης. Ἐρχομαι νὰ σὲ βγάλω ἀπ' ἐδῶ. Εἶμαι φίλος τοῦ πατέρα σου.

— Σεῖς! ἐψιθύρισε ἡ παιδίσκη.

— Ναί. Ἐλησμόνησε λοιπὸν πῶς με εἶδες μιὰ φορὰ μαζὺ του, στὸ καφφενεῖον ποῦ εἶνε στὴν γέφυρα τοῦ Ὁστερλίτζ;

Ἡ Μάρθα ἐξέπεμψεν ἐπιφώνημα χαρᾶς, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐγερθῇ καὶ πηδῇ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐκείνου σωτήρος, ὅτε ἡ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καταπακτικὴ ἔτριξε ἐπὶ τῶν χαραγμῶν αὐτῆς.

— Μὴ βγάλης λέξι, τῇ λέγει ὁ Πιεδούσης. Κάμε πῶς κοιμᾶσαι, καθὼς καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸν 'πεθαμένον.

Ταῦτοχρόνως, ἔσπευσε νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ, τὸ πρόσωπον ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὴν γῆν.

Σχεδὸν πάραυτα, διὰ τοῦ φατνώματος, ὅπερ ἀνεσῆκωσαν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς, κατήλθε φανὸς προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου.

Ὁ φανὸς οὗτος περιεφέρθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, καθόσον οἱ κρατοῦντες αὐτὸν ἤθελον νὰ ἰδῶσιν ἄνωθεν ὅτι συνέβαινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

Ἀναμφιβόλως θὰ ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἐξετάσεως.

Ὁ Πιεδούσης ἔκειτο, μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, καὶ τὰς κνήμας συνεσταλμένας, ἐν στάσει ἀνθρώπου, φονευθέντος κατὰ τὴν πτώσιν του.

Ἡ Μάρθα, συνεσταλμένη περὶ ἑαυτήν, τὸ πρόσωπον ἔχουσα προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ Μάρθα, ἀκίνητος καὶ βωβή, ἐφάνετο ἀγωνιώσα ἐν τινὶ γωνίᾳ.

— Ὁ λοχαγισμὸς των εἶνε γεινωμένος, ἠκούσθη φωνὴ σαρκαστικὴ. Στείλέ τους καὶ τὴν ἄλλην νὰ τοὺς κάμῃ συντροφιά.

Ὁ πράκτωρ ἠνέφξε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ εἶδε κυλινδούμενον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του σῶμα δεδεμένον καὶ περιτετυλιγμένον ἐντὸς χονδρῆς ὀθόνης, ὡς πτώμα, ὅπερ πρόκειται νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἤγγιζεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ φανὸς ἤρχισε ν'

ἀνέρχεται, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξηφανίσθη.

Ἡ καταπακτὴ ἐπανεκλείσθη ἀμέσως, καὶ ὑπόκωφος ἤχος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αἰχμαλώτων ὅτι ἐναπέθετον ἐπ' αὐτῆς σάκκους ἢ ἄλλα σκεύη, ὧν τὸ βάρος θ' ἀντίστατο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας, ὥς τυχὸν ἤθελον καταβάλλει ὅπως τὴν ἀνεγείρουν.

Ἡ προφύλαξις ὅμως αὕτη ἦτο ὅλως ἄσκοπος, καθόσον δέκα πέντε περίπου ποδῶν διάστημα ἐχώριζε τὸ ἔδαφος τοῦ θόλου, καὶ κλίμαξ δὲν εὐρίσκετο ἐν τῷ ὑπογείῳ.

— Μὰς ἐσφαλίζαν, ἐσκέφθη ὁ Πιεδοῦσης. Ὁ λάκκος εἶνε βουλομένος καὶ οἱ κόρακες δὲν θὰ ξαναγυρίσουν πλέον.

Χωρὶς δὲ ποσὼς νὰ διστάσῃ, προσέτρεξεν ἐκ νέου εἰς τὰ πυρεῖά του.

Ἐσκέφθη ταχέως καὶ ὀρθῶς, ὅτι οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου οὐδὲν θὰ ἐμερίμνων πλέον περὶ τῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἀποδράσωσιν.

Ὅθεν ἡδύνατο ἤδη νὰ ἐνεργήσῃ ἀφρόως μῆτοι κατασκοπευθῇ, καὶ πρῶτον ἔργον αὐτοῦ ἦτο ν' ἀνάψῃ πάλιν τὸ κηρίον του.

Ἐσπευδε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας του, ὃν τῷ εἶχον ἐξαποστείλει, ὁ δυστυχὴς, ὃν ἐνεταφίαζον, ζῶντα ἢ τεθνεῶτα, εἰς τὸν τάφον ἐκείνον ἔνθα ἐστέναζεν ἤδη ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπριμερ.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ ἐργόχειρόν της κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της προσέλαβον γλυκεῖαν ἔκφρασιν, τὸ βλέμμα της ἐγένετο τρυφερώτατον καὶ θλιβερόν μειδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων της.

Ἀφῆκε τὴν χεῖρά της νὰ πέσῃ μετὰ τρυφερὰς ἀφειλείας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὁρατίου.

Ἡ καρδιά της ἀτυχοῦς γυναικὸς ἠσθάνετο ἀκατάσχετον διψαν παραμυθίας, τὴν ὁποίαν μόνον ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἡδύνατο νὰ προσδοκᾷ.

— ὦ! εἶπατε ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾶτε, Ὁράτιε... χωρὶς νὰ ἐνδοιάσετε περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας μου;...

Πάντοτε τὸ ὄνομα καὶ ἡ οἰκογένεια! Δὲν ἦτο πράγματι παράδοξον ἡ ἐπιμονὴ της, ὅπως ἐπανέρχεται ἐπὶ τόσον δυσaréστον θέματος;

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἐθεώρει χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, μάτην πειρώμενος νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τοὺς διαλογισμούς της.

Ἐκείνη ἐδράξατο τῆς χειρὸς του καὶ

τῷ ἐθώπευσε μάλιστα ὀλίγον τοὺς δακτύλους· ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μίαν ἀπάντησιν.

— Θὰ μὲ ἡγαπᾶτε; ἐπανελάβεν.

Ἄχ! ἡ σειρήν!

Ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν προαισθημάτων τοῦ ἐραστοῦ της, ὅστις ἀνέκραξε ζωηρῶς:

— Ὑφ' οἴκας δῆποτε περιστάσεις!... ὑφ' οἰονδήποτε ὄνομα... ὦ! ναί!... θὰ σὰς ἡγάπων!

Ἐφερε τὸν βραχίονά της περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλησίον τῶν ἰδικῶν του.

— Εἶνε ἀληθές;

— Τόσον ἀληθές, ὅσον καὶ ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπέρκειται τῶν κεφαλῶν μας.

Ἡ Μέρση κατενύγετο ὑπερηφάνως ἐκ τῶν συνήθων τούτων λόγων καὶ ἐπεθύμει νὰ τῇ τὰς ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνος ἀκαταπαύστως.

— Χωρὶς νὰ σὰς μέλῃ περὶ τοῦ τί τυχὸν ὑπῆρξα;... Δι' ἐμὲ μόνην;

— Δι' ὑμᾶς μόνην!

Ἡ κεφαλὴ της ἐκλινε πρὸς τὸ στῆθος τοῦ Ὁρατίου.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ!... τῷ ἔλεγε. Σ' ἀγαπῶ.

Ἡ δὲ φωνὴ της ὑψοῦτο ἐν νευρικῇ ἐξάψει καὶ κατέληξε μετ' ὀλίγον εἰς κραυγὴν βραγχὴν ἀπελπισμοῦ καὶ λύσσης.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἀληθοῦς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ Ὁρατίου ἐξηγείρετο ἐν αὐτῇ ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ της τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός της διέφευγε τῶν χειλέων της.

Οἱ βραχίονές της ἐνετάθησαν καὶ κατέπεσαν ἀμέσως κατὰ μήκος τοῦ σώματος της καὶ ἀνετράπη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντήρος, κρύπτουσα τὴν μορφήν της ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— ὦ ἀφήσατέ με!... εἶπεν ἄσθενῶς.

Ὑπάγετε!... ἀπέλθετε!

Ὁ Ὁράτιος ἐπειράθη νὰ περιβάλῃ τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονός του ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Νὰ σὰς ἀποστείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ;

Ἐκείνη ἀνηγέρθη μόνη της καὶ τὸν ἀπώθησε μακρὰν αὐτῆς δι' ἀγρίας κινήσεως, ὥς ἐὰν ἤδη ἐφοβεῖτο αὐτόν...

— Τὸ γαμήλιον δῶρον! ἀνέκραξε δρατομένη τῆς πρώτης τυχούσης εἰς τὸ πνεῦμά της προχείρου προφάσεως, ὅπως τὸν ἀπομακρύνῃ. Προσεφέρθητε νὰ μοὶ φέριτε τὸ δῶρον τῆς μητρός σας. Φλέγομαι ἐκ τοῦ πόθου νὰ τὸ ἴδω. Ὑπάγετε νὰ μοὶ τὸ φέρετε, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Ὁράτιος ἠθέλησε νὰ τὴν κατευνάσῃ, ταῦτόν ὡς ἂν ἐπειράτο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν θωπειῶν νὰ πρᾶυνῇ τὴν θυγῆν καὶ τὰ κύματα.

— Σπεύσατε λοιπόν! ἐπανελάβε συμπιέζουσα τὴν καρδίαν της διὰ τῆς νευρωδῶς συνεσφιγμένης χειρὸς της. Ἀφ' ἐτέρου δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου τόσον καλᾶ... ὑποφέρω ὁμιλοῦσα... κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως... ὅθ' ἦμαι

κάλλιον μόνη. Φέρετέ μοι τὸ δῶρον! Ὑπάγετε.

— Νὰ σὰς στείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ; Νὰ μηνύσω τῆς θαλαμηπόλου σας;

— Μὴ μου στείλετε κανένα! Μὴ εἰπῆτε εἰς οὐδένα τίποτε!... ἂν μὲ ἀγαπᾶτε!... ἀφετέ με μόνην ἐδῶ... καὶ ἀμέσως μάλιστα.

— Ὅθ' ἔπειθες ἐπανάιδω ὅταν ἐπιστρέψω;

— Μάλιστα!... μάλιστα!...

Ὡφείλε νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

Ὁ Ὁράτιος ἐξῆλθεν ὅμως τῆς αἰθούσης μετὰ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον ὑπὸ ζοφῶδων προαισθησεων.

Ἡ Μέρση τότε ἀνέπεμψε βαθύτατον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστεράς τυχούσης ἑδρας.

Ἐὰν ὁ Ὁράτιος παρέμενεν ἐπὶ ἐν λεπτὸν εἰσέτι... τὸ ἠσθάνετο... τὸ ἐγνώριζε, θὰ συνετριβετο ἐνώπιόν του. Ὅθ' ἐρρηγνύετο ἡ δυσκόλως συγκρατουμένη ἀγωνία τῆς ψυχῆς της καὶ θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν.

— Ἄχ!... ἐσκέφθη, φέρουσα τὰς παγωμένας αὐτῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν φλογισμένων ὀφθαλμῶν της, ἔχον μόνον ἡδυνάμην νὰ κλαῖσιν τοῦλάχιστον, τόρᾳ ὅτε οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ ἴδῃ!

Τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν καὶ εἶχε πάντα λόγον νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο μόνη.

Ἐν τούτοις, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην, ὑπῆρχον ὧτα, ἅτινα τὴν ἤκουον καὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες τὴν κατεσκόπευον.

Ἡ ὀπισθεν αὐτῆς κειμένη καὶ ἀπέναντι τῆς πρὸς τὴν βιβλιοθήκην θύρα, ἥτις ἦγε πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ἠνεώγη ἀθόρῳως, βραδέως, ἀνεπαίσθητως. Καὶ ὅταν τὸ ἀνοιγμα ἐπλάτυνθη ἱκανῶς, προσέκυψαν ἀπ' αὐτῆς χεῖρ με μέλαινα χεῖράκια καὶ βραχίον ἐντὺς μελαίνης χεῖριδος.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ τεθλιμμένη ὡρὰ μορφή τῆς γνησίας χάριτος Βράδον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας ἔλαμπον ἐξ ἐκδικήσεως καὶ χαρᾶς, καθηλωμένοι ἐπὶ τῆς Μέρσης, καθήμενης εἰς τὴν ἐτέραν ἄκραν τοῦ δωματίου.

Ἐκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔστη.

Μόλις αἰσθητὸς θόρυβος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θερμοστέγου ἀκουσθεὶς ἐπληξέ τὰς ἀκοὰς της.

Ἐκροάσθη, ἐβεβαίωθη ὅτι δὲν ἦπατατο καὶ ὠπισθοδρόμησε συσπῶσα ἐξ ὀργῆς τὰς ὀφρὺς, καὶ εἶτα ἐκλείσεν ἡσυχῶς πρὸ αὐτῆς τὴν θύραν.

Εἶχε διακρίνει καλῶς ἀπομεμακρυσμένον ψίθυρον δύο ἀνδρῶν συνομιλούντων ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ θερμοστέγου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Τίνες ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καὶ τί ἐμελλον νὰ πράξωσι;

Δυστὴν θάτερον. Ἡ ὥφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου ἢ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ θερμοστέγου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Γονυπετήσασα ὀπισθεν τῆςθ; καρύκι